

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/238/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118205020
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5118205020.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobkyne: K. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXXX/XX, M., právne zastúpená spoločnosťou Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava 26, IČO 35 792 752, právne zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o zaplatenie 1.873,66 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 7Csp/35/2018-112 zo dňa 29. júla 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 7Csp/35/2018-112 zo dňa 29. júla 2019 p
o t v r d z u j e .

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

- Okresný súd napadnutým rozsudkom v zmysle ustanovení § 52 ods. 2, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 9 ods. 2 písm. f), j), § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej „zákon č. 129/2010 Z.z.“) a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.873,66 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.873,66 Eur od 06.04.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v celom rozsahu (výrok II.).
- V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 16.03.2017 proti žalovanému domáhala zaplatenia istiny vo výške 1.873,66 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od tretieho dňa od doručenia žaloby žalovanému až do zaplatenia a náhrady trov konania.
- Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané že žalobkyňa v postavení dlžníka dňa 04.04.2012 požiadala žalovaného v postavení veriteľa o poskytnutie úveru vo výške 1.500,00 Eur za nasledovných podmienok: splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 36/19, mesačná splátka (vrátane úrokov) 85,15 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3.065,40 Eur, predpokladaná RPMN za úver v rozsahu 70 %, ročná úroková sadzba úveru v rozsahu 70 %, priemerná RPMN za úver v rozsahu 45,23 % (článok 5 zmluvy). Podľa článku 6 podanej žiadosti, zároveň označenej ako Zmluva o revolvingovom úvere č. 8200045161 (ďalej „Úverová zmluva“, „Zmluva“), boli údaje o schválenom revolvingovom úvere: bola poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.500,00 Eur, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci) 36, mesačná splátka (vrátne úrokov) 85,15 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) 3.065,40 Eur, RPMN za úver neuvedená, ročná

úroková sadzba v rozsahu 70 %, priemerná RPMN za úver v rozsahu 45,23 %. Predmetná Zmluva bola podpísaná dlžníkom (žalobkyňou) dňa 04.04.2012 a žalovaným dňa 12.04.2012. Obsahom čl. 8.1 Zmluvy bola dohoda o poskytnutí služby, predmetom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 222,95 Eur a b/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 135,12 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Listom zo dňa 12.04.2012 žalovaný oznámil žalobkyni schválenie úveru, s uvedením údajov o schválenom úvere, v rámci ktorých bol okrem údajov uvedených v Zmluve uvedený dátum splatnosti prvej splátky úveru dňom 19.5.2012, dátum splatnosti poslednej splátky úveru dňom 19.04.2015, periodicita splácania úveru mesačná s dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 19, RPMN úveru v rozsahu 68,47 %. Právny vzťah vzniknutý medzi zmluvnými stranami posúdil súd prvej inštancie ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý aplikoval právnu úpravu spotrebiteľského práva - ustanovenia Občianskeho zákonníka vzťahujúce sa na spotrebiteľské vzťahy (§ 52 a nasl.) a ustanovenia zákona č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy. Z listu žalovaného adresovaného žalobkyni zo dňa 28.10.2016 mal súd preukázané, že žalobkyňa čerpala dňa 12.04.2012 úver vo výške 1.019,69 Eur, pričom na jeho splatenie splátkami a zrážkami zo mzdy uhradila celkovo sumu 3.262,19 Eur.

4. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že predmetná Zmluva neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z, konkrétne údaj o dobe trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Rovnako v Zmluve v rámci údajov o schválenom revolvingovom úvere nie je údaj o RPMN za úver a termíny splátok, t.j. náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j), k) zákona č. 129/2010 Z. z.. Pokiaľ žalovaný listom zo dňa 12.04.2012 oznámil žalobkyni údaje o schválenom úvere, okrem iného aj termín konečnej splatnosti, termíny splátok a RPMN, táto sa dozvedela uvedené podstatné povinné náležitosti zmluvy o úvere až po tom, čo podpísala listinu označenú ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere. V zmysle zákona však už pri uzatvorení zmluvy boli zmluvnými stranami dohodnuté a ustálené všetky povinné náležitosti zmluvy, čo v danom prípade nebolo dodržané. Podľa názoru okresného súdu dlžník sa nemôže dozvedieť niektoré z parametrov úveru až po podpise zmluvy a tieto nemôže určiť sám veriteľ jednostranne bez spoluúčasti dlžníka. Aj napriek tomu, že údaj o RPMN sa dohodnúť nedá, nakoľko sa jedná o vypočítaný ukazovateľ, uvedené neospravedlňuje skutočnosť, že tento údaj v Zmluve uvedený nebol, na základe čoho žalobkyňa pri rozhodovaní o uzatváraní Zmluvy nemohla posúdiť (ne)výhodnosť úverových podmienok porovnaním RPMN zmluvy s priemernou RPMN na trhu. Navyše, RPMN uvedená v oznámení o schválení úveru je nesprávne určená v neprospech spotrebiteľa, nakoľko žalovaný do jeho výpočtu nezahrnul odplatu za poskytnutie služby v zmysle článku 8 bod 8.1. písm. a) Zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú súd považoval za poplatok za „službu“, ktorá mohla byť hypoteticky za splnenia len určitých striktno stanovených podmienok spotrebiteľovi, vo forme budúcej možnosti odkladu splátok, poskytnutá veriteľom, teda spotrebiteľ mal vopred zaplatiť za „službu“, ktorú mu mal za splnenia striktných podmienok veriteľ v budúcnosti poskytnúť, ale v skutočnosti vôbec neposkytol a súčasne nešlo ani o službu spočívajúcu v akomkoľvek protiplnení, ktoré mal veriteľ spotrebiteľovi poskytnúť. Jednoznačne sa tak jedná o poplatok, ktorý súvisel so samotným splácaním poskytnutého spotrebiteľského úveru vo forme predĺženia splatnosti maximálne troch splátok úveru, a teda uvedená odplata mala byť podľa ustanovenia § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. zahrnutá do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a teda aj do RPMN. Dôsledkom uvedeného, pri absencii náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) zákona č. 129/2010 Z.z. prvoinštančný súd predmetnú Zmluvu posúdil ako bezúročnú a bezpoplatkovú v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. Nakoľko žalovaný poskytol žalobkyni na základe Zmluvy peňažné prostriedky vo výške 1.019,69 Eur a žalobkyňa žalovanému na splatenie úveru poukázala sumu 3.262,19 Eur, vzniknutý rozdiel posúdil okresný súd ako bezdôvodné obohatenie získané žalovaným bez právneho dôvodu, s povinnosťou vydať ho žalobkyni, na úkor ktorej sa obohatil. Okresný súd, viazaný žalobným návrhom žalobkyne, žalobe v časti o zaplatenie istiny vo výške 1.873,66 Eur ako skutkovo a právne dôvodnej vyhovel. Zároveň žalobkyni priznal aj žalobou uplatnený úrok z omeškania. Nakoľko čas splnenia nebol medzi stranami dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je žalovaný v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka povinný splniť dlh nasledujúci deň po tom, čo ho o plnenie žalobkyňa požiadala. Dňom nasledujúcim sa žalovaný dostal do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu a žalobkyni vznikol nárok na úrok z omeškania. Hoci žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia listom zo dňa 20.07.2016, na základe podanej žaloby si uplatnila nárok na vydanie úroku

z omeškania až od tretieho dňa odo dňa doručenia žaloby žalovanému, na základe čoho súd viazaný žalobným návrhom, pri zistení skutkovej a právnej dôvodnosti vyhovel žalobe aj v časti žalobkyňou uplatneného úroku z omeškania.

5. Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovaným súd uviedol, že nebola vznesená kvalifikovane, nakoľko žalovaný neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by umožňovali jej preskúmanie. Z uvedeného dôvodu súd na vznesenú námietku premlčania neprihliadal.

6. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá mala v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že súd žalobu v celom rozsahu zamietne, a pre prípad úspechu v odvolacom konaní si uplatnil nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolateľa nepostupoval správne, keď neprihliadal na vznesenú námietku premlčania. Na formu námietky premlčania zákon nestanovuje žiadne požiadavky. Námietka premlčania podľa názoru odvolateľa nemusí byť uplatnená ani písomnou formou, čo vyplýva z ustanovenia § 100 Občianskeho zákonníka, veta druhá „...súd prihliadne len na námietku dlžníka“ alebo podľa vety tretej uvedeného ustanovenia „ak sa dlžník premlčania dovoľá...“. Z hľadiska formy teda môže byť námietka premlčania uplatnená ako písomne, tak aj ústne, podobne ako dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 40a Občianskeho zákonníka. Na námietku premlčania nie sú kladené ani žiadne neprimerané obsahové požiadavky, vo vzťahu k čomu žalovaný poukázal na právne závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Obo 162/2003 zo dňa 21.08.2003. Odvolateľ sa nestotožnil ani so skutkovým záverom okresného súdu o tom, že predmetná Zmluva neobsahuje údaj o RPMN, v čase jej podpisu žalobkyňou tento údaj v Zmluve uvedený nebol, na základe čoho si žalobkyňa nemohla porovnať RPMN Zmluvy s priemernou RPMN na trhu. Rovnako sa žalovaný nestotožnil ani so záverom súdu o tom, že predmetná Zmluva neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti, resp. že táto náležitosť nie je dôvodom pre bezúročnosť úveru. Poukázal pritom na rozsudok Súdneho dvora EU vo veci C-42/15, v zmysle ktorého by sa článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES nemal vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Aj napriek uvedenému, podľa názoru odvolateľa bola požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to 1) určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, 2) spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Za nesprávny je potrebné považovať aj názor prvoinštančného súdu o absencii náležitosti doby trvania uzatvorenej Zmluvy, pretože v článku 9. je uvedené, že zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú.

8. Žalobkyňa v reakcii na odvolanie žalovaného uviedla, že sa s napadnutým rozsudkom okresného súdu v plnom rozsahu stotožňuje, považuje ho za vecne správny a dostatočne odôvodnený. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa spôsobu vybavenia vznesenej námietky premlčania prvoinštančným súdom žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 5/98 zo dňa 25.03.1998, v zmysle ktorého na námietku premlčania súd prihliadne len vtedy, ak sa dlžník premlčania zjavne dovoľá; nestačí len všeobecné vyjadrenie dlžníka k časovému aspektu uplatneného nároku. Sporová strana sa musí premlčania zjavne dovoľáť, nestačí iba všeobecné vyjadrenie tak, ako ho produkoval žalovaný. Bolo by v rozpore s prejednacou zásadou, aby súd suploval aktivitu jednej zo strán sporu, sám vyhľadával a zisťoval skutočnosti, ktoré svedčia v prospech premlčania nároku. Tento postup súdu by odporoval nielen prejednacej zásade, ale aj zásade rovnosti sporových strán v konaní. Žalobkyňa poukázala aj na tú skutočnosť, že žalovaný je v konaní zastúpený advokátom, pričom podľa čl. 11 ods. 3 základných princípov Civilného sporového poriadku platí, že kto sa v styku so súdom alebo verejne prihlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou. Súd teda nemohol skúmať námietku premlčania pre nedostatok skutkových okolností a nepredloženia čo i len jedného dôkazu zo strany žalovaného, hoci tento mal od času podania vznesenia námietky (04.04.2017) do ukončenia dokazovania (29.07.2019) dostatočný časový priestor na poskytnutie všetkých relevantných skutočností a informácií o ním tvrdenom premlčaní,

pričom mohol súdu predložiť dôkazy, resp. tieto navrhnúť. Vo vzťahu k vecnej argumentácii žalovaného týkajúcej sa súdom zistenej absencii niektorých z povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. žalobkyňa poukázala na správne rozhodnutie okresného súdu, založené na zistenej absencii údaju o RPMN a termíne konečnej splatnosti poskytnutého úveru. Je nepochybné, že zmluva o úvere musí mať písomnú formu (ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.), pričom v písomnej forme musia byť obsiahnuté všetky obligatórne náležitosti. Na podporu svojich tvrdení poukázala žalobkyňa na viacero súdnych rozhodnutí, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 245/2010 zo dňa 30.11.2011, rozhodnutie Súdneho dvora EU vo veci C-42/15. S odkazom na ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nutno dospieť k záveru, že akýkoľvek dokument predložený žalovaným alebo dokument, na ktorý vo svojom podaní odkazuje, nie je súčasťou zmluvy, pokiaľ nie je stranami osobitne podpísaný.

9. Žalovaný (odvolateľ), ktorému bolo vyjadrenie žalobkyne doručené prostredníctvom právneho zástupcu dňa 25.09.2019, procesne nereagoval.

10. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené/doručené neboli.

11. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

12. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

14. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

15. Vo vzťahu k argumentácii odvolateľa, týkajúcej sa vyhodnotenia žalovaným vznesenej námietky premlčania okresným súdom, poukazuje odvolací súd na zaradenie námietky premlčania medzi hmotnoprávne námietky, definované v ustanovení § 152 CSP ako právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany. Na podanie, ktorým strana sporu vznáša hmotnoprávnu námietku, sa vzťahujú obdobné obsahové požiadavky ako na žalobu. Rovnako ako žalovaný nárok, aj hmotnoprávna námietka musí byť vymedzená opisom rozhodujúcich skutočností, t.j. skutkovými tvrdeniami (bližšie napr. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 576.). Do pozornosti dáva krajský súd v tejto súvislosti aj rozhodnutie Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1960/99 zo dňa 26.09.2001, v zmysle ktorého účastník (sporová strana), ktorý uplatnil námietku premlčania, je povinný tvrdiť skutkové okolnosti potrebné pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby a svoje tvrdenia doložiť relevantnými dôkazmi.

16. Námietku premlčania vznesenú žalovaným prvoinštančný súd procesne správnym spôsobom vyhodnotil, keď po oboznámení sa s jej obsahom dospel k záveru, že na všeobecne formulovanú námietku zaujatosti, spočívajúcu v tvrdení o uplynutí subjektívnej a objektívnej premlčacej doby bez relevantného odôvodnenia, nemožno prihliadnuť. S uvedeným záverom sa v plnom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd.

17. Vecnú argumentáciu žalovaného, ktorý namieta právny záver prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru uzatvoreného medzi žalobkyňou a žalovaným, považoval krajský súd za nedôvodnú.

18. Jedným z dôvodov konštatovania bezúročnosti a bezpoplatkovosti uzatvoreného spotrebiteľského úveru prvoinštančným súdom v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. je absencia, resp. nesprávne uvedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) predmetného zákona. V predloženej Úverovej zmluve bola uvedená nesprávna hodnota RPMN, nakoľko do jej výpočtu nebola zahrnutá odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1 a) Úverovej zmluvy, na základe čoho nemohol spotrebiteľ (žalobkyňa) v čase uzatvorenia zmluvného vzťahu reálne posúdiť výhodnosť podpisovanej Zmluvy. RPMN spotrebiteľského úveru (ako obligatórny údaj v zmluve) bola uvedená skreslene, nepravdivo, čo viedlo súd ku konštatovaniu absencie obligatórneho údaj (zmluvného dojednanie) v Úverovej zmluve s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru s poukazom na § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. Za popísanej situácie odvolací súd považoval za nadbytočné zaoberať sa odvolacou argumentáciou žalovaného týkajúcou sa súdom konštatovanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru aj z dôvodu absencie ďalších obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorých absencia je v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) predmetného zákona dôvodom pre právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov bola už totiž konštatovaná na základe dôvodu popísaného vyššie. Zároveň pre takýto záver súdu nie je potrebné kumulatívne splnenie viacerých dôvodov, no stačí, keď v spotrebiteľskej zmluve absentuje čo i len jedna z obligatórnych náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorých absenciu podmieňuje ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru.

19. Na podklade správneho právneho záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru následne okresný súd, viazaný žalobným petitom žalujúcej sporovej strany, priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

20. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

21. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

22. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu v zmysle § 387 ods. 1 CSP v meritornom výroku I. ako vecne správny potvrdil.

23. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle relevantných zákonných ustanovení.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).